

19.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 23 grudnia 1927 r.

o zmianie dekretu o rejestrze handlowym.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Art. 2 p. 5 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o rejestrze handlowym (Dz. P. P. P. № 14, poz. 164) otrzymuje brzmienie następujące:

„udzielenie, przedłużenie i ustanie odroczenia wypłat oraz imiona, nazwiska i adresy nadzorca lub nadzorców sądowych, a jeżeli na czas odroczenia wypłat powierzono wykonywanie poszczególnych czynności, związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa, dłużnikowi lub osobie trzeciej, — to i imiona, nazwiska i adresy tych osób oraz zakres ich uprawnień”.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie czternastego dnia po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

20.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 23 grudnia 1927 r.

o zapobieganiu upadłości.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Rozdział I.

Odroczenie wypłat.

Art. 1. Odroczenie wypłat może być udzielone handlującemu, posiadającemu dostateczne środki do zupełnego zaspokojenia wszystkich swoich wierzycieli, który wskutek wyjątkowych, a niezależnych od niego okoliczności zaprzestał czasowo wypłat lub przewiduje w najbliższej przyszłości konieczność czasowego ich zaprzestania.

Odroczenie wypłat nie może być udzielone, jeżeli niewypłacalność jest wynikiem takich czynów dłużnika, które w razie ogłoszenia upadłości stanowiłyby podstawę do uznania go za bankruta.

Art. 2. Odroczenia wypłat udziela sąd właściwy do ogłoszenia dłużnikowi upadłości.

Art. 3. Do podania, w którym dłużnik winien uzasadnić wniosek o odroczenie wypłat, winny być dołączone:

- 1) wyciąg z rejestru handlowego,
- 2) bilans z wykazem i oszacowaniem szczegółowym aktywów i pasywów,
- 3) spis wierzycieli ze wskazaniem imion, nazwisk (lub firm) i adresu oraz z wymienieniem sum dłużnych i terminów ich płatności, przyczem wierzycielności, zabezpieczone zastawem lub hipoteką, winny być wyszczególnione oddzielnie,
- 4) wykaz udzielonych poręczeń: solidarnych i niesolidarnych,
- 5) wykaz niewykonanych wyroków, zapadłych przeciwko dłużnikowi, a ulegających wykonaniu (art. art. 157, 736 i 814 ustawy postępowania cywilnego),
- 6) plan sanacji przedsiębiorstwa,
- 7) oświadczenie piśmienne dłużnika, stwierdzone jego własnoręcznym podpisem, o rzetelności danych, wymienionych w p. 2—6 artykułu niniejszego.

Art. 4. Prezes sądu po otrzymaniu podania wyznaczy niezwłocznie termin najdalej miesięczny do rozpoznania sprawy, o czym ogłosi co najmniej na tydzień naprzód w *Monitorze Polskim* oraz w dwóch czasopismach prywatnych według swego uznania.

W ogłoszeniu będzie zaznaczone, że wierzyciele mogą przybyć na rozprawę celem udzielenia sądowi wyjaśnień.

Na termin ten sąd wezwie dłużnika. W razie niestawiennictwa dłużnika, osobiście lub przez pełnomocnika, postępowanie będzie umorzone.

Art. 5. Prezes sądu, na wniosek dłużnika, może zabezpieczyć podanie o odroczenie wypłat decyzją, zarządzając wstrzymanie wyznaczonej już sprzedaży przez licytację majątku petenta, o ile złożone dowody (art. 3) dostatecznie uzasadniają okoliczności, przytoczone w podaniu.

Art. 6. Prezes sądu, gdy uzna tego potrzebę, poleci przed rozprawą jednemu lub kilku biegłym zbadać stan przedsiębiorstwa w związku ze złożonymi przez dłużnika wyjaśnieniami i dokumentami (art. 3).

Dłużnik obowiązany jest wyznaczonemu biegłemu lub biegłym okazać księgi, rachunki, faktury, korespondencję oraz wszystko to, co stwierdza stan jego interesu.

Biegli złożą opinię sądowi na piśmie.

Art. 7. Prezes sądu może zasięgnąć od izb przemysłowo-handlowych, władz, urzędów, instytucyj, zrzeszeń lub stowarzyszeń opinii co do użyteczności państwowej, gospodarczej lub społecznej przedsiębiorstwa dłużnika.

Art. 8. W terminie, wyznaczonym do rozprawy, sąd przy drzwiach zarnkniętych wysłucha dłużnika i biegłych oraz dopuści do wyjaśnień wierzycieli, którzy stawili się na skutek ogłoszeń (art. 4).

Art. 9. Sąd orzeka o podaniu dłużnika wyrokiem, używając swej władzy z wielką oględnością.

Art. 10. Jeżeli w postępowaniu sądowym znajdują się jednocześnie podania: dłużnika — o odroczenie wypłat i wierzyciela — o ogłoszenie upadłości, to sąd oba te podania może rozstrzygnąć jednym wyrokiem.

W czasie trwania odroczenia wypłat upadłość nie może być ogłoszona.

Art. 11. Wyrok o odroczeniu wypłat jest natychmiast wykonalny.

Wyrok ten będzie ogłoszony w Monitorze Polskim i przynajmniej w jednym czasopiśmie nieurzędowym według uznania sądu, nadto winien być niezwłocznie wywieszony w gmachu sądu i na drzwiach głównych lokali, zajmowanych przez przedsiębiorstwo i jego oddziały.

Art. 12. W razie uwzględnienia podania dłużnika, sąd oznaczy termin odroczenia wypłat. Termin ten nie może być dłuższy niż trzy miesiące i liczy się od daty zapadnięcia wyroku. Termin ten może być przedłużony o dalsze trzy miesiące najwyżej dwukrotnie. Podanie winno być zgłoszone najpóźniej na czternaście dni przed upływem terminu, na które zostało udzielone odroczenie wypłat; sąd winien w tymże terminie czternastodniowym podanie to rozstrzygnąć. Przedłużenie terminu zależy od uznania sądu, którego wyrok zaskarżeniu nie ulega. Termin przedłużenia liczy się od daty upływu terminu poprzedniego odroczenia wypłat.

Art. 13. Udzielając dłużnikowi odroczenia wypłat, sąd zamianuje jednego lub kilku nadzorców sądowych nad przedsiębiorstwem dłużnika oraz wyznaczy z liczby sędziów sędziego-komisarza.

Nadzorcą sądowym nie może być krewny dłużnika lub jego powinowaty, w stopniu wyłączającym od składania zeznań w charakterze świadka (art. 371 p. 3 i art. 373 p. 1 ust. post. cyw.), a także konkurent dłużnika.

Nadzorca sądowy przed przystąpieniem do wykonania poruczonych mu przez sąd obowiązków, w ciągu dwudziestu czterech godzin po otrzymaniu nominacji,łoży wobec prezesa sądu przyrzeczenie, że poruczone mu obowiązki spełniać będzie sumiennie według najlepszej swej woli i wiedzy.

Art. 14. Do nadzorczy sądowego należy zarząd nad przedsiębiorstwem, korzystającym z odroczenia wypłat.

Za zgodą sędziego-komisarza nadzorca sądowy może upoważnić dłużnika bądź osobę trzecią do wykonywania poszczególnych czynności, związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa.

Skargi na czynności nadzorczy sądowego, w związku z wykonywaniem zarządu nad przedsiębiorstwem, rozstrzyga ostatecznie sędzia-komisarz.

Art. 15. Nadzorca sądowy obowiązany jest niezwłocznie przystąpić:

1) do zamknięcia i zakontestowania ksiąg handlowych dłużnika,

2) do wniesienia do rejestru handlowego i hipotek dłużnika wzmianki (ostrzeżenia) o wyroku, udzielającym dłużnikowi odroczenia wypłat z zaznaczeniem w rejestrze, kto sprawuje zarząd, oraz kogo i w jakim zakresie upoważniono do wykonywania poszczególnych czynności (art. 14 ust. 2),

3) do sprawdzenia złożonego przez dłużnika bilansu, stanu aktywów i pasywów oraz spisu wierzycieli (art. 3 p. 2 i 3).

Art. 16. Ze swych czynności (art. 13—15) nadzorca sądowy za pośrednictwem sędziego-komisarza obowiązany będzie składać sądowi sprawozdanie raz na miesiąc.

Art. 17. Z chwilą wydania wyroku, udzielającego odroczenia wypłat, dłużnik nie ma prawa wykonywać żadnych czynności zarządu ani rozporządzać majątkiem bez zezwolenia nadzorczy; w szczególności, nie wolno mu: czynić darowizn, rozporządzać nieruchomościami lub prawami na nieruchomościach, zaciągać zobowiązań innych, prócz tych, które są konieczne do dalszego prowadzenia przedsiębiorstwa, o ile nie został do tego uprawniony stosownie do art. 14 ust. 2.

Wszelkie sprzeczne z tem postanowieniem czynności dłużnika uznaje się za nie mające żadnych skutków prawnych, zdziałane zaś na tej podstawie akty prawne—za nieważne.

Jednakże osoby trzecie, które udowodnią, że zawierając umowę z dłużnikiem, działały w dobrej wierze, mogą dochodzić swych praw na dłużniku, urzeczywistnić je wszakże będą mogły dopiero po ustaniu odroczenia wypłat.

Art. 18. W czasie trwania odroczenia wypłat postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi nie może być wszczynane, a wszczęte ulega wstrzyma-

niu; wszelkie zajęcia, dokonane przed wyrzeczeniem odroczenia, same przez się upadają.

Zaden wpis hipoteczny na nieruchomościach dłużnika z mocy wyroków lub decyzji sądowych nie może być uzyskany podczas trwania odroczenia.

Odroczenie nie zawiesza biegu spraw rozpoczętych i nie tamuje możliwości wszczynania przeciwko dłużnikowi nowych spraw sądowych; w tym ostatnim wypadku koszty procesu obciążają powoda, jeżeli pretensja została w całości wciągnięta na listę wierzytelności.

Dłużnik może stawać w sprawach majątkowych w obecności nadzorca sądowego, który korzysta z uprawnień strony.

Art. 19. Odroczenie wypłat nie rozciąga się:

1) na należności z zobowiązań, zaciągniętych po wyrzeczeniu odroczenia wypłat,

2) na koszty postępowania zapobiegawczego,

3) na zwyczajne podatki skarbowe i komunalne,

4) na należności z tytułu umów najmu pracy oraz związane z nią opłaty na rzecz instytucji ubezpieczeń społecznych,

5) na alimenty wszelkiego rodzaju,

6) na należności, zabezpieczone zastawem ruchomym,

7) na odsetki od należności zabezpieczonych hipotecznie oraz należności, zabezpieczone hipotecznie na nieruchomościach nie służących celom przedsiębiorstwa,

8) na przedmioty lub tytuły, które ulegałyby rewindykacji w razie upadłości, i

9) na przedmioty ruchome, do których jest przywiązany przywilej sprzedawcy względem ceny, umówionej za ten przedmiot.

W powyższych wypadkach nie mają zastosowania przepisy art. 17 i 18.

Art. 20. Odroczenie wypłat nie ma skutku względem współdłużników i poręczycieli.

Art. 21. Spłata długów, na które rozciąga się odroczenie wypłat, nie może być dokonywana przed sprawdzeniem bilansu i spisu wierzycieli przez nadzorcę sądowego.

Fundusze, osiągnięte z prowadzenia przedsiębiorstwa, po pokryciu kosztów postępowania zapobiegawczego, wydatków na prowadzenie przedsiębiorstwa, na skromne utrzymanie dłużnika oraz należności z zobowiązań, zaciągniętych po wyrzeczeniu odroczenia wypłat, mogą być użyte na zaspokojenie wierzycieli.

Plan zaspokojenia wierzycieli ustala nadzorca sądowy i zatwierdza sędzia-komisarz.

W razie sporu decyduje sąd, przed którym toczy się postępowanie zapobiegawcze. Spór nie wstrzymuje wypłat, przewidzianych w planie, o ile sąd nie postanowi inaczej.

Art. 22. Pretensje wzajemne nie ulegają potrąceniu:

1) jeżeli wierzyciel stał się dłużnikiem przedsiębiorstwa dopiero po wyrzeczeniu odroczenia, przy czym dla powstania wierzytelności lub długu miarodajny jest moment zaciągnięcia zobowiązania, a nie moment jego wykonania,

2) jeżeli dłużnik przedsiębiorstwa nabył wierzytelność, powstałą przed wyrzeczeniem odroczenia, w drodze cesji lub indosu.

Art. 23. Bieg przedawnienia wierzytelności, objętych odroczeniem, zawiesza się na czas trwania odroczenia wypłat.

Art. 24. Skarga apelacyjna służy dłużnikowi w razie odmowy, a wierzycielowi w razie udzielenia odroczenia wypłat. Termin do jej założenia liczy się od daty ogłoszenia wyroku w Monitorze Polskim (art. 11).

Skarga apelacyjna nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego wyroku.

Art. 25. Sąd na wniosek sędziego-komisarza oznaczy wysokość wynagrodzenia dla nadzorca sądowego. Wynagrodzenie to korzysta z takiego pierwszeństwa, jak wierzytelności, mające przywilej z tytułu zasług należących się sługom za rok przeszły i bieżący.

Art. 26. Koszty ogłoszeń postępowania w sprawie ponosi dłużnik.

Art. 27. Postępowanie zapobiegawcze będzie umorzono po upływie terminu odroczenia wypłat. Wyrok o umorzeniu nie ulega zaskarżeniu.

Jednak sąd na wniosek dłużnika, wierzycieli, nadzorca sądowego lub z własnej inicjatywy, umarzając postępowanie zapobiegawcze, może ogłosić wyrokiem upadłość, o ile niewypłacalność dłużnika nie została usunięta.

Art. 28. Na wniosek nadzorca sądowego, wierzycieli lub też z inicjatywy sądu, odroczenie wypłat może być uchylone w każdym czasie, o ile dłużnik dopuścił się w zarządzie lub rozporządzaniu swoim majątkiem czynów, wzbronionych przez art. 17, lub też działał na szkodę wierzycieli.

Odroczenie wypłat będzie uchylone w każdym czasie:

1) jeżeli dłużnik zrzeknie się w podaniu do sądu dalszego korzystania z dobrodziejstw odroczenia wypłat,

2) jeżeli pomiędzy dłużnikiem a wierzycielami będzie zawarty układ zapobiegawczy, według zasad wyrażonych w art. 30 i nast. niniejszego prawa,

3) jeżeli pomimo otwarcia postępowania układowego do zawarcia układu nie doszło.

Wyrok o uchyleniu odroczenia zaskarżeniu nie ulega.

Art. 29. Sąd zarządzi ogłoszenie wyroku (art. 27 i 28) w Monitorze Polskim.

Rozdział II.

Układ zapobiegawczy.

Art. 30. Handlujący, który przewiduje niemożność zaspokojenia w całości wszystkich swoich wierzycieli z upływem pierwszych trzech miesięcy po uzyskaniu odroczenia, może, celem uniknięcia upadłości, uzyskać układ zapobiegawczy według zasad poniższych.

Art. 31. Dłużnik składa podanie o otwarcie postępowania układowego do sądu, przed którym toczy się postępowanie (art. 2), po wydaniu wyroku udzielającego odroczenia wypłat, a przed upływem pierwszych trzech miesięcy tegoż odroczenia. Do podania winny być dołączone propozycje układowe.

Art. 32. Propozycje układowe mogą obejmować:

1) odroczenie lub rozłożenie na raty spłaty długów, na termin łączny nie dłuższy, jak lat dwa;
2) zmniejszenie sumy długu równomierne dla wszystkich wierzycieli, nie więcej jednak, jak o 30⁰%, a przy istnieniu warunków, przewidzianych w art. 57 niniejszego prawa, o 60⁰%;

3) ograniczenie dłużnika w zarządzaniu i rozporządzaniu majątkiem, zwłaszcza nieruchomości, na czas wykonywania układu oraz dodanie dłużnikowi nadzorca lub ustanowienie zarządcy z ramienia wierzycieli z określeniem ich uprawnień;

4) rękojmię zabezpieczającą wykonanie zobowiązań, objętych układem.

Art. 33. Układ żadnych innych warunków, oprócz wymienionych w artykule poprzednim, zawierać nie może.

Art. 34. Układ nie może dotyczyć należności, wymienionych w art. 19, a także należności uprzywilejowanych oraz zabezpieczonych zastawem lub hipoteką.

Art. 35. Prezes sądu po otrzymaniu podania o otwarcie postępowania układowego wyznaczy niezwłocznie na jeden z najbliższych dni czternastu termin rozpoznania podania.

Na termin ten sąd wezwie nadzorcę sądowego i dłużnika w celu wysłuchania ich wyjaśnień.

Nieprzybycie dłużnika osobiście lub jego pełnomocnika pociąga za sobą pozostawienie podania bez rozpoznania.

Art. 36. Prezes sądu, gdy uzna tego potrzebę, może wezwać na rozprawę jednego lub kilku biegłych w celu wysłuchania ich opinii o propozycjach układowych dłużnika w związku ze stanem interesów jego przedsiębiorstwa.

Prezes sądu może nadto zasięgnąć opinii izb przemysłowo-handlowych, władz, urzędów, instytucyj, zrzeszeń lub stowarzyszeń w myśl art. 7, o ile w toku postępowania przy odroczeniu wypłat tego nie uczynił.

Art. 37. Sąd po wysłuchaniu nadzorca sądowego, wyjaśnień dłużnika i opinii biegłych zarządzi decyzją otwarcie postępowania układowego, o ile niemożność zaspokojenia przez dłużnika wszystkich długów w całości bądź w terminie ich płatności nastąpiła skutkiem wyjątkowych a niezależnych od niego okoliczności, i o ile dłużnik działał w dobrej wierze.

Art. 38. Decyzja sądu, zarządzająca otwarcie postępowania układowego, będzie ogłoszona w czasopiśmie, wskazanych w art. 4 niniejszego prawa.

Art. 39. Otwarcie postępowania układowego pociąga za sobą z mocy prawa dalsze przedłużenie

terminu odroczenia wypłat ze wszystkimi jego skutkami do czasu zatwierdzenia układu przez sąd (art. 60).

Art. 40. W celu ustalenia listy wierzycieli nadzorca sądowy wyznaczy w porozumieniu z sędzią-komisarzem jeden lub kilka terminów sprawdzenia wierzytelności, o czym poda do wiadomości przez ogłoszenie w czasopiśmie, wymienionych w art. 4, i zawiadomi właściwą izbę skarbową, nadto do wierzycieli figurujących w spisie, złożonym przez dłużnika (art. 3 p. 3), roześle zawiadomienia w listach poleconych.

W ogłoszeniach tych i w listach poleconych nadzorca sądowy wskaże nadto miejsce, datę wyłożenia listy wierzycieli oraz termin i tryb jej zaskarżenia.

Art. 41. W wyniku sprawdzenia nadzorca sądowy wciągnie na listę tych wierzycieli, których należności oparte są bądź na wpisach w prawidłowo prowadzonych księgach dłużnika, bądź na innych tytułach bezspornych lub nie budzących wątpliwości, a także wierzycieli warunkowych (art. 47). Nie ulegają wciągnięciu na listę wierzyciele, reprezentujący należności, wymienione w art. 19.

Lista sprawdzonych wierzycieli będzie wyłożona w sądzie, przed którym toczy się postępowanie.

Art. 42. Od daty wyłożenia listy osoby interesowane mogą zaskarżyć w terminie siedmiodniowym postanowienia nadzorca sądowego co do wciągnięcia lub odmowy wciągnięcia wierzytelności na listę do sędziego-komisarza, który spór ostatecznie rozstrzyga.

Rozstrzygnięcie sędziego-komisarza nie pozbawia stron prawa wytoczenia powództwa przed sąd właściwy (art. 47).

Art. 43. Jeżeli przy sprawdzaniu wierzytelności będzie ustalone, że niektóre weksle, wystawione, akceptowane, indosowane lub poręczone przez dłużnika, znajdują się w obiegu, to nadzorca sądowy w porozumieniu z sędzią-komisarzem wyznaczy dodatkowy termin sprawdzenia tych wierzytelności.

Art. 44. Sprawdzenie wierzytelności winno nastąpić najpóźniej w terminie dwumiesięcznym od daty otwarcia postępowania układowego. Sąd z ważnych powodów może na wniosek sędziego-komisarza termin ten przedłużyć najwyżej o miesiąc.

Art. 45. Po upływie terminu sprawdzenia na listę będą mogli być wciągnięci tylko ci wierzyciele, którzy udowodnią, że nie zgłosili swoich pretensyj w terminach oznaczonych, z przyczyn ważnych a od nich niezależnych.

Art. 46. Wciągnięcie wierzytelności na listę wierzycieli ma ten tylko skutek, że uprawnia wierzyciela do brania udziału w ogólnych zgromadzeniach wierzycieli i określa sumę, w stosunku do której ma on prawo uczestniczyć w uchwałach tego zgromadzenia, nie przesądzając ani istoty, ani wysokości samego roszczenia prywatno-prawnego.

Art. 47. Wierzyciel, którego pretensje w całości lub w części zostały odrzucone przez sędziego-komisarza, może wytaczając powództwo (art. 42 ust. 2), prosić sąd w trybie zabezpieczenia o tymczasowe

określenie sumy, z którą będzie warunkowo wpisany na listę wierzycieli. Warunkowe wpisanie na listę daje wierzycielowi prawo brania udziału w ogólnych zgromadzeniach wierzycieli (art. 49), tudzież w podziale funduszu, przyczem przypadające na jego rzecz kwoty będą mu wypłacone dopiero po uprawomocnieniu się wyroku.

Art. 48. Nadzorca sądowy złoży sądowi za pośrednictwem sędziego - komisarza sprawozdanie piśmienne ze swych czynności (art. 40—47) niezwłocznie po ich wykonaniu.

Art. 49. Sędzia-komisarz zwoła ogólne zgromadzenie wierzycieli niezwłocznie po złożeniu sprawozdania przez nadzorcę sądowego.

Art. 50. O terminie ogólnego zgromadzenia wierzycieli sędzia - komisarz obwieści trybem art. 4 niniejszego prawa.

Wierzyciele, wpisani na listę, sprawdzoną przez nadzorcę sądowego (art. 41, 43, 45, 47), będą nadto zawiadomieni o terminie ogólnego zgromadzenia przez nadzorcę sądowego listami poleconymi z dołączeniem propozycji układowych.

Art. 51. W ogólnym zgromadzeniu biorą udział wierzyciele, wpisani na listę przez nadzorcę sądowego (art. 41, 43, 45, 47).

Art. 52. Do prawomocności uchwał ogólnego zgromadzenia niezbędna jest obecność przynajmniej połowy wszystkich wciągniętych na listę wierzycieli; za obecnych uważa się i tych wierzycieli, którzy zgłosili swe głosy na piśmie (art. 54).

W razie powtórnego nieprzybycia na ponownie wyznaczony termin niezbędnej do prawomocności uchwał ogólnego zgromadzenia liczby wierzycieli — postępowanie zapobiegawcze umarza się. Pomiedzy pierwszym a drugim zgromadzeniem winien upłynąć co najmniej termin siedmiodniowy, lecz nie dłuższy nad dni czternaście.

Art. 53. Ogólnemu zgromadzeniu wierzycieli przewodniczy sędzia - komisarz.

Nadzorca sądowy złoży wobec zgromadzonych wierzycieli sprawozdanie ze swych czynności, poczem sędzia - komisarz odczyta propozycje układowe dłużnika.

Nad propozycjami układowymi zarządzi sędzia-komisarz dyskusję.

Za zgodą dłużnika poszczególni wierzyciele mogą na pierwszym ogólnym zgromadzeniu stawiać wnioski a także proponować poprawki i uzupełnienia, dotyczące warunków układu.

Art. 54. Po wyczerpaniu głosów sędzia-komisarz zarządzi głosowanie z listy obecności.

Nieobecni wierzyciele mogą złożyć swoje głosy na piśmie; podpis wierzyciela winien być poświadczony urzędowo.

Głos, złożony na piśmie, bierze się w rachubę, jeżeli głosowanie odbywa się nad propozycjami układowymi dłużnika w brzmieniu, niezmienionem przez wnioski, poprawki i uzupełnienia wierzycieli, zgłoszone na ogólnym zgromadzeniu.

Art. 55. Jeżeli na ogólnym zgromadzeniu wierzycieli propozycje układowe ulegną zmianie, sędzia-

komisarz zarządzi z urzędu zwołanie ponownego ogólnego zgromadzenia w terminie nie wcześniejszym, jak po upływie dni siedmiu i nie późniejszym, jak po upływie dni czternastu z zachowaniem formalności, przewidzianych w art. 50.

Art. 56. Układ zapobiegawczy będzie uważany za przyjęty przez wierzycieli, jeżeli za jego zawarciem wypowie się w głosowaniu przynajmniej połowa wszystkich wierzycieli biorących udział w ogólnym zgromadzeniu z prawem głosu stanowczego, reprezentująca przez swe wierzycielności, wciągnięte na listę (art. 41, 43, 45) lub przyjęte warunkowo do masy (art. 47), nie mniej, jak dwie trzecie wszystkich sprawdzonych wierzycielności, nie wliczając w to wierzycielności uprzywilejowanych i zabezpieczonych zastawem lub hipoteką (art. 34).

Wierzyciele uprzywilejowani, bądź też ci, których wierzycielności są zabezpieczone zastawem albo hipoteką, w głosowaniu nie uczestniczą, chyba że zrzekną się nazawsze przywileju zastawu lub zabezpieczenia hipotecznego.

Art. 57. Jeżeli w propozycjach układowych dłużnik chce uzyskać zmniejszenie długu ponad 30%, a nie więcej, jak o 60% (art. 32 p. 2), to do zawarcia układu niezbędne są warunki, wymienione w artykule poprzednim, z tem jednak zastrzeżeniem, że wierzyciele, wypowiadający się za układem winni reprezentować co najmniej dziewięć dziesiątych wszystkich sprawdzonych wierzycielności.

Art. 58. Jeżeli w głosowaniu zbraknie jednego z przewidzianych w art. 56 warunków wymaganej do przyjęcia układu większości, albo jeżeli do przyjęcia układu zbraknie jednego lub obu warunków większości, wymaganej przez art. 57, a dłużnik wniesie zaraz po odbytem głosowaniu o zmniejszenie długów nie więcej, jak o 30%,—wówczas sędzia-komisarz zarządzi z urzędu zwołanie ponownego ogólnego zgromadzenia z tym samym, co i pierwsze, porządkiem dziennym.

Zgromadzenie to zwołane będzie nie wcześniej, jak po upływie dni siedmiu i nie później, jak po upływie dni czternastu, z zachowaniem formalności, przewidzianych w art. 50.

Uchwały tego ogólnego zgromadzenia zapadają większością, przewidzianą w art. 56.

Uchwały te są ostateczne.

Art. 59. Układ zapobiegawczy będzie spisany w formie protokołu. W protokole tym należy wymienić liczbę głosów oddanych ustnie i na piśmie za przyjęciem oraz za odrzuceniem układu.

Protokół podpiszą wierzyciele, którzy tego zażądadają, oraz sędzia-komisarz.

Art. 60. Układ zapobiegawczy, przyjęty przez wierzycieli, ulega zatwierdzeniu sądu.

Sąd dopuści do wyjaśnień dłużnika, wierzycieli i nadzorcę sądowego, o ile o to wniosić będą.

Art. 61. Sąd odmówi zatwierdzenia układu zapobiegawczego:

- 1) jeżeli zawiera przedmioty, które nie mogą być objęte układem zapobiegawczym (art. 32—34),
- 2) jeżeli zwołanie ogólnego zgromadzenia nastąpiło bez zachowania przewidzianych form (art. 50),

3) jeżeli nie została osiągnięta na ogólnym zgromadzeniu wierzycieli większość, wymagana przez niniejsze prawo (art. 56—58),

4) jeżeli w głosowaniu uczestniczyli wierzyciele, nie mający prawa głosu stanowczego (art. 56 ust. 2),

5) jeżeli dłużnik po otwarciu postępowania układowego dopuścił się w zarządzie lub rozporządzaniu swoim majątkiem czynów, wzbronionych mu przez art. 17 i 39 niniejszego prawa,

6) jeżeli warunki układu przeczą dobrym obyczajom lub porządkowi publicznemu.

Art. 62. Sąd może odmówić zatwierdzenia układu, jeżeli warunki układu przeciwne są zasadom słuszności, lub są zbyt krzywdzące dla mniejszości wierzycieli, którzy na ogólnym zgromadzeniu głosowali przeciw układowi.

Art. 63. Wyrok sądu w przedmiocie zatwierdzenia lub niezatwierdzenia układu zapobiegawczego jest natychmiast wykonalny. Wyrok ten mogą zaskarżyć zarówno wierzyciele jak i dłużnik. Skarga na niezatwierdzenie układu pozostawiona będzie bez rozpoznania, o ile dłużnikowi przed jej rozstrzygnięciem ogłoszono upadłość.

Art. 64. Układ zapobiegawczy obowiązuje wszystkich wierzycieli, wciągniętych i niewciągniętych na listę, jako też i tych, którzy nie brali udziału w ogólnych zgromadzeniach; nie obowiązuje zaś tych wierzycieli, których należności nie podlegają układowi (art. 34).

Jednakże wierzyciele, których wierzytelności zostały świadomie ukryte przez dłużnika, mogą dochodzić na tymże dłużniku szkód i strat aż do wysokości pełnej swej pretensji.

Art. 65. Na skutek skargi wierzyciela lub na wniosek zarządcy z ramienia wierzycieli, lub wreszcie z własnej inicjatywy—sąd zarządzi rozprawę w obecności dłużnika z wezwaniem wierzycieli przez ogłoszenia (art. 4) w celu ustalenia, czy dłużnik wykonywa ściśle i w dobrej wierze zobowiązania, objęte układem zapobiegawczym, a przekonawszy się, że dłużnik bądź przyjętych na siebie zobowiązań nie wykonywa, bądź też działa w złej wierze, — sąd wyrokiem nieważni układ zapobiegawczy z wyjątkiem tej jego części, która obejmuje rękojmię, udzielone w myśl art. 32 p. 4, i jednocześnie ogłosi upadłość dłużnikowi.

Skutkiem tego unieważnienia dłużnik będzie pozbawiony dobrodziejstw układu zapobiegawczego.

Kwoty, wypłacone poszczególnym wierzycielom, zgodnie z warunkami układu, nie ulegają zwrotowi do masy, lecz będą zarachowane na poczet ich pełnych należności.

Art. 66. Zmiana osoby nadzorczy lub zarządcy z ramienia wierzycieli (art. 32 p. 3) z powodu zaprzestania lub nienależytego wykonywania poruczonych im obowiązków nastąpi w trybie i z zachowaniem form, przewidzianych w prawie niniejszem do zawarcia układu.

W wypadkach niecierpiących zwłoki tymczasowego zarządcę lub nadzorcę wyznaczy sąd.

Art. 67. Wynagrodzenie nadzorców, względnie zarządów z ramienia wierzycieli (art. 32 punkt 3),—

określą wierzyciele w porozumieniu z dłużnikiem w układzie zapobiegawczym.

W razie unieważnienia układu w wypadku, przewidzianym przez art. 65, wysokość wynagrodzenia nadzorczy określi sąd, kierując się zasadami układu w tym przedmiocie.

Art. 68. Koszty postępowania układowego ponosi dłużnik.

Rozdział III.

Postanowienia karne.

Art. 69. Dłużnik lub osoba działająca w jego imieniu winna:

1) złożenia sądowi fałszywych danych, dotyczących stanu majątku przez zatajenie części aktywów lub przez wskazanie całkowicie lub częściowo zmyślnych pasywów w celu uzyskania odroczenia wypłat lub układu zapobiegawczego;

2) udzielenia osobiście lub za pośrednictwem osób trzecich komukolwiek z wierzycieli szczególnych dopłat lub korzyści poza warunkami układu zapobiegawczego w celu skłonienia tegoż wierzyciela do głosowania za przyjęciem układu zapobiegawczego

będzie karany:

zamknięciem w więzieniu zastępującem dom poprawy na czas nie krótszy od lat trzech.

Art. 70. Uznany będzie za współnika w przestępstwach, przewidzianych w art. 69, jeśli przestępstwa te nastąpiły, i jako współnik będzie karany, winny:

1) podżegania do tych przestępstw;

2) żądania lub otrzymania zapłaty na poczet zobowiązania, wydanego w warunkach, wskazanych w artykule 69 p. 2, o czym winowajca wiedział.

Rozdział IV.

Postanowienia przechodnie.

Art. 71. Ograniczenia art. 32 p. 2 nie mają zastosowania do handlujących, którzy uzyskali nadzór sądowy przed dniem 1 lipca 1927 r. na podstawie dotychczasowych przepisów, jeżeli dłużnik złoży podanie o otwarcie postępowania układowego przed upływem trzech miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego prawa i jeżeli Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu stwierdzą, że przedsiębiorstwo dłużnika posiada użyteczność państwową lub społeczną.

Do zawarcia układu konieczna jest większość, przewidziana w art. 56.

Przy zatwierdzaniu układu w wypadku, przewidzianym niniejszym artykułem, sąd będzie się kierował w szczególności zasadami art. 62.

Rozdział V.

Postanowienia ogólne.

Art. 72. W sprawach o odroczenie wypłat i w postępowaniu układowem stosuje się odpowiednio przepisy ustawy postępowania cywilnego.

Art. 73. Prawo niniejsze obowiązuje na obszarach objętych okręgami sądów apelacyjnych: w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Art. 74. Uchyła się:

1. rozporządzenia Gen. Gub. Warsz. z dnia 21 marca/12 listopada 1915 r. o zarządzeniu nadzoru celem uniknięcia upadłości (Dz. Rozp. dla Gen. Gub. Warsz. № 12, poz. 13), zmienione rozporządzeniem Gen. Gub. Warsz. z dnia 28 listopada 1916 r. (Dz. Rozp. dla Gen. Gub. Warsz. № 54, poz. 200);

2. art. 392—403 ustawy postępowania sądowego handlowego (Zb. pr. ces. ros. t. XI cz. 2).

Art. 75. Wykonanie niniejszego prawa porucza się Ministrowi Sprawiedliwości, a co do art. 71 ust. 1 — również Ministrowi Skarbu oraz Ministrowi Przemysłu i Handlu.

Art. 76. Prawo niniejsze wchodzi w życie czternastego dnia po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *Dr. Dobrucki*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczt i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

21.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 23 grudnia 1927 r.

o zmianie przepisów tymczasowych o kosztach sądowych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. W przepisach tymczasowych o kosztach sądowych (załącznik do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 marca 1924 r., zamieszczonego w Dz. U. R. P. № 28, poz. 284) wprowadza się zmiany następujące:

1) do punktu 1 art. 15 dodaje się nowy ustęp treści następującej:

„od podań o odroczenie wypłat i o otwarciu postępowania układowego (art. 3, 12 i 31 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. o zapobieganiu upadłości, Dz. U. R. P. № 3, poz. 20) oraz od skarg, wymienionych w art. 24, 42 ust. 1, 63 i 65 tegoż rozporządzenia”.

2) W ustępie 2 punktu 2 art. 15 wyrazy: „od rozciągnięcia nadzoru celem uniknięcia upadłości” uchyła się.

3) Dział IV otrzymuje tytuł:

„O opłatach w postępowaniu upadłościowym i w postępowaniu zapobiegawczym upadłości”.

4) Dodaje się art. 59¹ treści następującej:

„W razie zawarcia układu zapobiegawczego pomiędzy dłużnikiem a wierzycielami (art. 60 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. o zapobieganiu upadłości) będzie pobierana opłata stosunkowa w wysokości 1/4% od sumy, która ma być wypłacona na mocy układu sprawdzonym wierzycielom.

W tym wypadku opłata ta ściągana będzie z polecenia sądu od dłużnika po zatwierdzeniu układu”.

Art. 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrom: Sprawiedliwości i Skarbu.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie czternastego dnia po dniu ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych: *J. Piłsudski*

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *Dr. Dobrucki*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczt i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

22.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 28 grudnia 1927 r.

o uregulowaniu ciężarów i wierzytelności, ciążących na przymusowo wykupionych nieruchomościach ziemskich.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Wszelkie nieprzejęte przez Skarb Państwa wierzytelności i ciężary, które ciążą na nieruchomości ziemskiej lub jej części, przymusowo wykupionej na mocy ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z r. 1926 № 1, poz. 1), lub przejętej na mocy art. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 4, poz. 17) oraz na mocy dekretów № 213, 257, 399, 469 i 471 Naczelnego Dowódcy Wojsk Litwy Środkowej—pre-